

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 12 grudnia 2013 r. — Verder LabTec przeciwko Finanzamt Hilden

(Sprawa C-657/13)

(2014/C 71/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verder LabTec GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Finanzamt Hilden

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne ze swobodą przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE, jeżeli w wypadku przeniesienia składnika majątkowego z krajowego do zagranicznego zakładu tego samego przedsiębiorstwa uregulowanie krajowe przewiduje, że ma miejsce pobranie do celów niezwiązanych z przedmiotem przedsiębiorstwa, powodujące, że poprzez ujawnienie cichych rezerw powstaje zysk związany z pobraniem, a inne uregulowanie krajowe daje możliwość równomiernego rozłożenia tego zysku na pięć albo dziesięć lat gospodarczych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 grudnia 2013 r. — C & J Clark International Ltd przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-659/13)

(2014/C 71/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C & J Clark International Ltd

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006⁽¹⁾ jest nieważne w zakresie, w jakim narusza ono art. 2 ust. 7 lit. b) i art. 9 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego [rozporządzenia (WE) nr 384/96⁽²⁾], zważywszy że Komisja nie zbadała wniosków o traktowanie na zasadach rynkowych i indywidualne traktowanie, złożonych przez producentów eksportujących w Chinach i Wietnamie, którzy nie zostali objęci wyrwykową kontrolą na podstawie art. 17 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego?
- 2) [Or. 10] Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 jest nieważne w zakresie, w jakim narusza ono art. 2 ust. 7 lit. c) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego [rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96], zważywszy że Komisja nie rozstrzygnęła w terminie trzech miesięcy od wszczęcia dochodzenia wniosków o traktowanie na zasadach rynkowych, złożonych przez producentów eksportujących w Chinach i Wietnamie, którzy nie zostali objęci wyrwykową kontrolą na podstawie art. 17 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego?
- 3) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 jest nieważne w zakresie, w jakim narusza ono art. 2 ust. 7 lit. c) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego [rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96], zważywszy że Komisja nie rozstrzygnęła w terminie trzech miesięcy od wszczęcia dochodzenia wniosków o traktowanie na zasadach rynkowych, złożonych przez producentów eksportujących w Chinach i Wietnamie, którzy zostali objęci wyrwykową kontrolą na podstawie art. 17 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego?
- 4) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 jest nieważne w zakresie, w jakim narusza ono art. 3, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i art. 17 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego [rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96], zważywszy że liczba współpracujących wspólnotowych producentów przemysłowych nie była wystarczająca, aby Komisja mogła prawidłowo oszacować szkodę, a w konsekwencji prawidłowo ocenić związek przyczynowy?
- 5) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 jest nieważne w zakresie, w jakim narusza ono art. 3 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego [rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96] oraz art. 253 WE, zważywszy że dowód zawarty w aktach dochodzenia świadczy o tym, że szkoda dla przemysłu Wspólnoty została oszacowana na podstawie danych zawierających istotne błędy, zaś w rozporządzeniu nie wyjaśniono w żaden sposób dlaczego dowód ten został pominięty?
- 6) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 jest nieważne w zakresie, w jakim narusza ono art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego [rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96], zważywszy że skutki innych czynników, o których wiadomo że powodują szkody, nie zostały wyodrębnione i rozróżnione od skutków przywozów stanowiących rzekomo dumping?

7) W jakim zakresie sądy państw członkowskich mogą polegać na wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006, której dokonał Trybunał Sprawiedliwości w sprawach C-249/10P Brosmann i C-247/10 P Zhejiang Aokang, aby uznać, że należności celne nie były prawnie należne w rozumieniu art. 236 Wspólnotowego kodeksu celnego [rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽³⁾] w wypadku przedsiębiorstw, które — tak jak wnoszący odwołanie w sprawach Brosmann i Zhejiang Aokang — nie zostały objęte wyrywkową kontrolą, ale przedłożyły wnioski o traktowanie na zasadach rynkowych i indywidualne traktowanie, które to wnioski nie zostały rozpatrzone?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 4, s. 307)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 13 grudnia 2013 r. — VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija pretī Kaspars Nīmanis

(Sprawa C-664/13)

(2014/C 71/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija.

Strona pozwana: Kaspars Nīmanis.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 dyrektywy 2006/126/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy w związku z pierwszym zdaniem drugiego motywu tej dyrektywy, powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które stanowi, że jedynym sposobem wykazania, że dana osoba ma miejsce zwykłego pobytu w rzeczonym państwie (Łotwa), jest zgłoszenie miejsca zamieszkania tej osoby?. Przez „zgłoszone miejsce zamieszkania” należy rozumieć obowiązek danej osoby zgodnie

z uregulowaniem krajowym wpisania się do rejestru państwowego w celu podania do wiadomości jej dostępności pod zadeklarowanym adresem dla celów jej stosunków prawnych z państwem i administracją lokalną.

⁽¹⁾ Dz.U. L 403, s. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 17 grudnia 2013 r. — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Nėmaniūnas

(Sprawa C-671/13)

(2014/C 71/16)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Virgilijus Vidutis Nėmaniūnas

Druga strona postępowania: Vitoldas Guliavičius i bank „Snoras”, w likwidacji

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 ⁽¹⁾ w związku z załącznikiem I pkt 12 do tej dyrektywy należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie wyłącza możliwość korzystania z gwarancji przez deponentów instytucji kredytowej posiadających wyemitowane przez nią papiery wartościowe (świadczenia depozytowe), wyłączenie to może zostać zastosowane jedynie w wypadkach gdy rzeczony świadczenia depozytowe posiadają wszystkie cechy instrumentu finansowego w rozumieniu dyrektywy 2004/39 ⁽²⁾ (z uwzględnieniem również innych aktów prawa Unii, przykładowo rozporządzenia nr 25/2009 Europejskiego Banku Centralnego) w tym zbywalność na rynku wtórnym?
- 2) Czy jeżeli dane państwo członkowskie postanawia transponować dyrektywy 94/19 i 97/9 ⁽³⁾ do prawa krajowego w sposób taki, iż systemy ochrony deponentów i inwestorów są ustanowione w tym samym akcie ustawodawczym (ustawie), art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 w związku z załącznikiem I pkt 12 do tej dyrektywy oraz art. 2 ust. 2 dyrektywy 97/9 należy, w świetle art. 2 ust. 3 dyrektywy 97/9, rozumieć i interpretować w ten sposób, że posiadacze świadczeń depozytowych i obligacji nie mogą nie być objęci żadnym z systemów ochrony (gwarancji) dla celów rzeczonych dyrektyw?